

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 80.246 van 17 mei 1999
in de zaak A. 83.847/IX-1780.**

In zake : François Raoul HUYGENS,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. GEELEN,
kantoor houdende te HASSELT,
Gouverneur Roppesingel 131

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Financiën.

DE wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat François Raoul HUYGENS op 30 april 1999 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van "het Ministerieel Besluit van 23 april 199(9) genomen namens de minister van Financiën door de directeur-generaal-dienstdoende administratiechef van de administratie van de B.T.W., registratie en domeinen en waarbij de verzoekende partij in het belang van de dienst van zijn functies werd geschorst met ingang van 1 mei 1999";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 3 mei 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 mei 1999 om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad
L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaten K. GEELEN en J. VANMUYSEN, die verschijnen voor verzoeker, en van inspecteur J. DE VLEESCHOUWER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker is sedert 1 november 1995 de hypotheekbewaarder van het hypotheekkantoor van Dendermonde II.

1.2. Met een brief van 15 december 1998 van de gewestelijk directeur van de registratie te Mechelen wordt een buitengewone inspectie in het hypotheekkantoor van verzoeker aangekondigd. Het doel van deze inspectie bestaat er in na te gaan of in het hypotheekkantoor van verzoeker de "van kracht zijnde reglementering op alle gebied strikt wordt toegepast".

De inspectie vindt plaats in het hypotheekkantoor van verzoeker op 20 januari 1999 en 8 februari 1999.

1.3. Met een aangetekende brief van 15 februari 1999 uitgaande van de Centrale administratie van de BTW, registratie en domeinen wordt verzoeker ervan ingelicht dat de administratieve overheid het voornemen heeft hem in het belang van de dienst in zijn functies te schorsen

op grond van tien feiten die aan het licht gekomen zijn tijdens die inspectie.

Over die feiten en het voornemen tot schorsing wordt verzoeker op 25 februari 1999 gehoord door Guido TORFS, eerste attaché van financiën bij de Centrale administratie van de belasting over de toegevoegde waarde, registratie en domeinen. Van dat verhoor wordt proces-verbaal opgesteld.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 7 april 1999 worden aan verzoeker een aantal vaststellingen medegedeeld die hem bijkomend ten laste gelegd worden en wordt hem de mogelijkheid gegeven om daarop zijn schriftelijke opmerkingen kenbaar te maken. Verzoeker antwoordt hierop schriftelijk met een brief van 13 april 1999.

1.5. Bij ministerieel besluit van 23 april 1999 wordt verzoeker in het belang van de dienst in zijn functies geschorst met ingang van 1 mei 1999. Die beslissing wordt hem met een aangetekend schrijven van 26 april 1999 meegedeeld;

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2. Overwegende dat, wat de eerste en de derde voorwaarde betreft, verzoeker als volgt argumenteert :

"Omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De schorsing berokkent verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel :

Verzoekende partij is hypotheekbewaarder en heeft in die hoedanigheid de leiding over 21 personen (bedienden en overschrijvers).

De schorsing zal bij zijn personeel ongetwijfeld de indruk wekken dat verzoekende partij niet over de capaciteiten beschikt om een hypotheekkantoor te leiden.

Dit zal verzoekende partij bij de verdere uitoefening van zijn functie ongetwijfeld benadelen en verzoekende partij zal zich extra moeten inspannen om opnieuw een werkzame gezagsverhouding in zijn kantoor op te bouwen.

Anderzijds wordt de goede naam en de reputatie van verzoekende partij aangetast en lijdt verzoekende partij gezichtsverlies ten overstaan van de personen die gebruik maken van de diensten van het hypotheekkantoor (deurwaarders, notarissen).

Doordat verzoekende partij in zijn functie dagelijks in contact komt met derden, zal vanaf het ogenblik van het in werking treden van de schorsing, een grote ruchtbaarheid aan zijn schorsing gegeven worden en zal, ook buiten het hypotheekkantoor, geweten zijn dat verzoekende partij geschorst is.

De schorsing is eerrovend voor verzoekende partij, waarbij de publieke opinie zal oordelen dat het in casu een tuchtmaatregel ten aanzien van verzoekende partij betreft. In werkelijkheid betreft het inderdaad een verkapte tuchtmaatregel ten aanzien van verzoekende partij, en niet een ordemaatregel in het belang van de dienst.

Verzoekende partij ondervindt, hoewel in het besluit van schorsing niet is voorzien dat er een verlies van loon gepaard gaat met de schorsing, ook een pecuniair nadeel ten gevolge van de schorsing.

Verzoekende partij heeft als hypotheekbewaarder een dubbele hoedanigheid: enerzijds die van staatsrekenplichtige belast met het innen van bepaalde belastingen (het hypotheekrecht op de inschrijving van hypotheken en voorrechten op onroerende goederen, alsook diverse goederen), anderzijds die van openbaar ambtenaar (het publiciteit geven aan zakelijke rechten zoals in de hypotheekwet bepaald).

Als rekenplichtige wordt aan verzoekende partij een vaste wedde toegekend.

In de uitoefening van zijn functie van openbaar ambtenaar wordt de hypotheekbewaarder door het publiek vergoed. Verzoekende partij krijgt een bepaald percentage van hetgeen er geïnd wordt.

De lonen worden bepaald bij KB van 18 maart 1962 tot vaststelling van de lonen der hypotheekbewaarders. Dit KB werd recentelijk gewijzigd, bij KB van 4 maart 1998.

Verzoekende partij behoudt ten gevolge van de schorsing zijn inkomen als rekenplichtige.

De inkomsten waarover hij beschikte bij de uitoefening van zijn functie van openbaar ambtenaar, verliest verzoekende partij evenwel volledig tijdens de schorsing.

Deze inkomsten komen toe aan Dhr. Inspecteur-diensthooft J.P. Dobbelaere, belast met het interim van hypotheekbewaarder van het hypotheekkantoor van Dendermonde.

In het schrijven gericht aan de vervanger van verzoekende partij wordt uitdrukkelijk vermeld dat deze hypothecaire lonen toekomen aan Dhr. Dobbelaere, waaruit dan ook, hoewel dit niet expliciet vermeld werd in het bestreden besluit, kan afgeleid worden dat verzoekende partij dit inkomen verliest.

Het hypothecair loon van verzoekende partij bedroeg :

- in het jaar 1997 : 5.531.130,- fr. bruto
- in het jaar 1998 : 6.336.378,- fr. bruto

Ten gevolge van zijn schorsing ontvangt verzoekende partij slechts nog een deel (60 %) van het inkomen van een gewestelijke directeur bij een fiscale administratie.

Het is derhalve duidelijk dat verzoekende partij ook een ernstig financieel nadeel lijdt.

Verzoekende partij zal op 1 juli 1999 63 jaar worden. Op 1 augustus 2001 zal verzoekende partij op pensioen gaan.

De schorsing 'in het belang van de dienst', in werkelijkheid een verkapte tuchtmaatregel, werd voor een niet bepaalde termijn (werd) uitgesproken.

Indien het besluit niet geschorst wordt, zal verzoekende partij zijn functie nooit meer kunnen hervatten. Een annulatieprocedure zal immers teveel tijd in beslag nemen en vermoedelijk niet tot resultaat leiden vooraleer verzoekende partij gepensioneerd wordt.

Enkel met een schorsing van het bestreden besluit kan dit vermeden worden.

Het nadeel verbonden aan de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit zal derhalve onherstelbaar zijn.

Uiterst dringende noodzakelijkheid.

Verzoekende partij is genoodzaakt gebruik te maken van de huidige procedure van schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, teneinde het moeilijk te herstellen nadeel dat hij ondervindt tot een minimum te beperken.

Verzoekende partij heeft er immers belang bij de duur van zijn effectieve schorsing zo veel mogelijk te beperken, omdat dit (de) enige manier is om het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel niet te laten uitdeinen en zo veel mogelijk te beperken.

Dit kan hij alleen maar bereiken door een procedure tot schorsing bij uiterst dringende

noodzakelijkheid in te stellen. Het zelfde resultaat kan niet bereikt worden door gebruik te maken van de gewone schorsingsprocedure.";

2.3. Overwegende dat het aanwenden van de procedure wegens uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk karakter van de zaak vereist zodat die procedure slechts mag en kan aangewend worden in de enkele gevallen dat het spoedeisend karakter van de zaak, ofwel voor iedereen duidelijk is, ofwel door de verzoekende partij duidelijk wordt aangetoond door precieze en concrete gegevens; dat aldus hetgeen wettigt dat een verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instelt en niet een gewone vordering tot schorsing, het gevaar is dat de toewijzing van de laatstgenoemde vordering te laat zou komen om het ingeroepen moeilijk te herstellen en ernstig nadeel als gevolg van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, waaraan de verzoekende partij zoekt te ontkomen, op te vangen;

2.4. Overwegende dat de eerste vraag echter is of er te dezen specifieke gegevens voorhanden zijn die moeten doen aannemen dat verzoeker als gevolg van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel dreigt te ondergaan, zodat een gewone vordering tot schorsing verantwoord zou zijn;

2.5. Overwegende dat een schorsing in het belang van de dienst die een tijdelijke en niet-tuchtrechtelijke maatregel is, in beginsel geen nadeel kan veroorzaken dat niet naar behoren hersteld kan worden door een vernietigingsarrest; dat het uitzonderlijk anders kan zijn wanneer gegevens eigen aan de zaak van het tegendeel doen blijken; dat verzoeker hieromtrent voorhoudt dat hij bevreesd is dat het personeel van het hypotheekkantoor hem om reden van de

schorsing niet bekwaam zal achten om een hypotheekkantoor te leiden; dat evenwel niet ingezien wordt dat een schorsing in het belang van de dienst voor het personeel een waardeoordeel kan zijn over de bekwaamheden van verzoeker die reeds sedert 1 november 1995 de functie van hypotheekbewaarder in het hypotheekkantoor te Dendermonde bekleedt omdat dit personeel sinds die datum de gelegenheid heeft gehad om de kwaliteiten van verzoeker te appreciëren en omdat zoals verzoeker zelf verklaart, de preventieve schorsing, is ingegeven door praktijken die door de jaren heen zijn gegroeid en bij andere hypotheekkantoren ook bestaan; dat de verwerende partij in haar nota in dat verband ook terecht verwijst naar de omstandigheid dat verzoeker tijdens de procedure voorafgaand aan de bestreden beslissing zich heeft laten bijstaan door een personeelslid van zijn hypotheekkantoor; dat dit ingeroepen nadeel derhalve een loutere hypothese is die door niets gestaafd wordt en dat het feit dat het personeel van het hypotheekkantoor die schorsing anders zou kunnen percipiëren geen nadeel is dat voortvloeit uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing; dat zijn vrees dat de schorsing ook zijn reputatie bij de personen die gebruik maken van de diensten van het hypotheekkantoor, en meer bepaald bij de gerechtsdeurwaarders en notarissen, zal aantasten en hem gezichtsverlies zal doen ondergaan doordat de schorsing bij die personen zal overkomen als een verkapte tuchtmaatregel, ook hypothetisch is, dat, immers, uit het schrijven van 28 april 1999 van de voorzitter van de Kamer van Notarissen van het arrondissement Dendermonde blijkt dat zijn reputatie niet in vraag gesteld wordt en dat tenslotte ook die door verzoeker gemaakte hypothese niet het gevolg kan zijn van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing; dat als dan de schorsing in het belang van de dienst toch een persoonlijk moreel nadeel zou betekenen voor verzoeker dat moreel nadeel niet zo

ernstig kan zijn dat zij niet volkomen kan worden hersteld door de morele voldoening die een vernietigingsarrest teweegbrengt;

2.6. Overwegende dat een financieel nadeel in principe steeds herstelbaar is en derhalve als zodanig niet als een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel kan beschouwd worden; dat dit uitzonderlijk wel het geval zou kunnen zijn als er als gevolg daarvan voor verzoeker en zijn gezin zulke ingrijpende en rampzalige gevolgen zouden ontstaan dat zij zelfs door een eventueel later tussen te komen vernietigingsarrest niet ongedaan zouden kunnen gemaakt worden; dat verzoeker aldus moet aantonen dat hij als gevolg van de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing in een dergelijke beklagenswaardige toestand terecht zal komen dat zijn bestaanszekerheid of die van zijn gezin in gevaar wordt gebracht; dat hij zulk bewijs niet aanbrengt, dat hij weliswaar tijdens de schorsingsperiode zijn loon van hypotheekbewaarder zal moeten derven doch dat hem nog 60 % van het inkomen van gewestelijk directeur van de administratie te beurt zal vallen; dat dit gegeven het mogelijk maakt om na te gaan welk inkomen hij zal hebben tijdens de schorsing, dat evenwel bij gebreke aan andere vaststaande gegevens het voor de Raad verder niet mogelijk is zich een volledig beeld van verzoekers financiële situatie te maken zodat er mag van uitgegaan worden dat de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing niet vermag hem in een dergelijke beklagenswaardige toestand te brengen dat zijn bestaanszekerheid of die van zijn gezin in gevaar wordt gebracht;

2.7. Overwegende dat verzoekers vrees dat hij, gelet op zijn leeftijd, zijn functie van hypotheekbewaarder nooit meer zal kunnen uitoefenen omdat een annulatieprocedure "vermoedelijk niet tot resultaat zal leiden vooraleer (hij) gepensioneerd

wordt", ook niet een gevolg is van de onmiddellijke uitvoering van de schorsing in het belang van de dienst die steeds een tijdelijke en voorlopige maatregel is en dat hij overigens binnen de bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende de schorsing van rijksambtenaren in het belang van de dienst, vastgestelde termijnen en voorwaarden beroep kan instellen tegen de verdere handhaving van die schorsing;

2.8. Overwegende dat aldus aan de voorwaarde van het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, als gevolg van de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing, niet is voldaan, zodat a fortiori niet voldaan is aan het vereiste van de uiterst dringende noodzakelijkheid; dat de vordering van verzoeker bijgevolg niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien mei 1900 negenennegentig, door :

de H.	L. HELLIN,	wnd. voorzitter, staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

L. HELLIN.